

lovændring, som giver mulighed for anvendelse af præimplantationsdiagnostik på en måde, man ikke kunne forudse for år tilbage. Mere konkret finder Det Radikale Venstre ikke betingelsen om, at en sygdom skal være arvelig, relevant i forhold til at vurdere, hvorvidt en given behandling skal tillades. Det er med andre ord svært at begrunde, hvorfor man må udføre den samme type behandling, hvis sygdommen er arvelig, men ikke, hvis den ikke er arvelig. Endvidere finder Det Radikale Venstre det væsentligt, at der kommer klarhed vedrørende spørgsmålet om vævsforligelighed. Derfor støtter Det Radikale Venstre lovforslaget. Det Radikale Venstre anerkender bekymringerne for de sociale relationer i den udvidede familie, men mener ikke, at disse bekymringer kan give tilstrækkelig god grund til ikke at forsøge at helbrede et barn, der lider af en livstruende sygdom, hvor alle andre behandlingsalternativer er udtømt.

Kamal Qureshi (SF) skal understrege, at præimplantationsdiagnostikken allerede eksisterer. Det er ikke noget, som indføres med det foreliggende lovforslag. Denne teknologi giver mulighed for at frasortere æg, som kan have alvorlige sygdomme, eller vælge nogle, som kan have særlige vævstyper. Lovforslaget lægger således op til, at »Sundhedsstyrelsen kan dog efter udrådning og sundhedsfaglig vurdering i konkrete tilfælde meddele tilladelse til anvendelse af præimplantationsdiagnostik ved kunstig befrugtning, hvor tungtvejende hensyn til behandling af et barn med livstruende sygdom i denne familie taler herfor.« Det er væsentligt at forholde sig konkret til de muligheder for bedre behandlingsformer, som teknologien giver, og samtidig kritisk forholde sig til de ulemper, som den selv samme teknologi kan give, og afveje det etiske dilemma, der er. Det må altid være en opvejelse af fordele og ulemper, når vi skal vurdere teknologiske muligheder. Der er mange forskellige begrundelser for, at folk ønsker at få et barn. Det ændrer ikke på den kærlighed, som barnet nyder. Et flertal i SF mener, at hvis vi kan redde syge børn ved hjælp af teknologi, som ikke skader andre, så bør vi gøre det, samtidig med at vi selvfølgelig skal sikre os, at der ikke påføres nogen unødigt smerte eller ubehag, men med forsigtig omtanke og kun i de nævnte alvorlige situationer. Vi skal ikke være blinde for, at teknologi ofte tvinger os til at forholde os til de etiske udfordringer, som nye muligheder altid rejser.

Politik er altid præget af sådanne overvejelser. Når vi skal vurdere fartgrænser og muligheden for at komme hurtigere til og fra arbejde over for de mange flere trafikdrab, det giver, er det en etisk og politisk overvejelse.

Når vi vurderer, om vi vil beskytte naturen, over for at bygge fabrikker i skovnære områder, er det også en politisk og etisk opvejelse og overvejelse.

Jeg anerkender, at dette lovforslag har mange særlige etiske dilemmaer indbygget: Kan det her give mulighed for en glidebane, hvor alt bliver muligt? Kan vi styre udviklingen, hvis vi tillader det her? Her er det min holdning, at det skal vi kunne. Det er den udfordring, som vi må og skal forholde os til, hver gang teknologi åbner for nye udfordringer. Så må vi tage de konkrete overvejelser om fordele og ulemper. Det kunne også være en overvejelse værd at tænke på, om der kunne oprettes en uafhængig instans, som bestod af personer med forskellig baggrund, og som kunne vurdere de konkrete tilfælde, som dukker op, ud fra eksisterende lovgivningsmæssige rammer. Vi vil fra SF's side i hvert fald kigge efter de modeller, som er oppe at vende i Norge, hvor der er en meget lignende debat.

Et flertal i SF's folketingsgruppe støtter lovforslaget, men der er et mindretal i gruppen, som vil være imod forslaget.

Et *mindretal* i udvalget (EL, KD og Lene Garsdal (SF)) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men vil stemme for det stillede ændringsforslag.

Enhedslistens medlem af udvalget finder, at dette lovforslag har det uheldige indbygget i sig, at det vil forsøge at løse et tragisk problem for en lille dreng og hans familie, som har været meget beskrevet i medierne, men samtidig tager et stort skridt yderligere ud ad glidebanen.

Det ligger dybt i mange forskere, at de hele tiden vil skubbe til grænserne. De vil hele tiden prøve at finde det nye dér, hvor de kan noget mere, noget mere spændende.

Men det skubber så også hele tiden til grænsen for, hvad det er, vi finder acceptabelt. Man startede med at opfinde reagensglasbehandling, at man kunne tage æggene ud af kvinden. Senere åbnede man for muligheden for, at man kunne sortere æg, for man skulle jo sortere dem fra, som havde anlæg for alvorlige sygdom-